

[Lynnerup Nielsen.]

som giver sig det udslag, at de ikke ønsker gennemført reguleringer i forbindelse med tilstødende veje i andre kommuner og amter, vil det være naturligt, at der fra centralt sted, uden at man derfor undergraver det kommunale selvstyre, kan ændres ved tingenes tilstand.

Kapitel II om ekspropriation og taksation vedrørende nye vejanlæg og ændringer af de beståendes linieføring giver mere klare og ensartede regler at gå frem efter end de gældende; de foreslåede ændringer er både ønskelige og tiltrængte, set fra vejmyndighedernes synspunkt. Selvom ekspropriations- og taksationsforretninger vel kun i sjældne tilfælde vækker tilfredshed hos de lodsejere, som må afstå de nødvendige arealer, kan det dog tænkes, at megen uvilje og trætte i denne forbindelse har haft sin grund i de mange uensartede love, man er gået frem efter. Det foreliggende lovforslag er på dette område klart, enkelt og forståeligt; det indeholder bestemmelser om overtaksationskommissioner, for hvilke afgørelser kan indankes, såfremt den, der skal afgive arealer, føler, at det vil være af betydning for ham at få afgørelsen prøvet ved en højere instans.

Jeg finder det også rigtigt, at man bibeholder bestemmelsen om åstedsforretninger, således at bedømmelsen af sager som disse ikke sker alene på grundlag af tegninger ved et skrivebord, men ude i marken, hvor begge parter kan mødes til forhandling om problemerne, og hvor omfanget af ekspropriationen kan klarlægges og indvendinger gøres gældende. En sådan ordning vil sikkert blive endnu mere påkrævet i tiden fremover, ikke mindst når det foreliggende lovforslag ophøjes til lov og vejbestyrelsernes myndighed derigennem udvides på en række områder af betydning, også fordi udviklingen vil kræve flere og flere indgreb overfor de enkelte. Det vil afgjort komme til at gøre sig gældende i spørgsmålet om de mange private biveje, stier o. lign., der drages ind under lovgivningen.

Kapitel III omhandler overkørsler og overgange. Det er et spørgsmål, der trænger sig på i ethvert sogn og enhver landsby, hvor randbebyggelse finder sted og det er en bebyggelse, der er i stærk tiltagen. Herfra stammer mange af de færdselsulykker, der

sker; det er netop en af denne randbebyggelses uheldige sider. At der nu lovgives på en sådan måde, at der gives vejbestyrelserne adgang til at begrænse en sådan bebyggelse ved at indskrænke adgangen til at opnå overkørsel og overgang på stærkt trafikerede færdselsveje, er absolut tiltrængt, ikke mindst når henses til, at kørehastigheden nu i det væsentlige afhænger af den enkeltes eget skøn. Det er også såre naturligt, at der nu fastsættes bestemmelser sigtende mod arealer langs med vore stærkt trafikerede veje, som endnu ikke er bebygget, men som snart eller fremover kan tænkes at blive det. Spørgsmålet bliver så, om de påtænkte nævn kommer i gang ude i amterne så betids, at ikke altfor megen skade bliver forvoldt inden deres nedsættelse. Den tanke, der har været fremført, at sognekommunerne skulle have en vis repræsentation i disse nævn netop der, hvor de selv har ansvaret for og administrationen af deres vejevæsen, finder jeg naturlig. Det er selvfølgelig ting, som kan fremdrages og diskuteres i det udvalg, jeg forventer vil blive nedsat til behandling af lovforslaget.

Alt i alt finder mit parti og jeg, at lovforslaget er afpasset efter de krav, udviklingen stiller til vore veje i den tid, vi gennemlever, og mit parti stiller sig iøvrigt positivt og velvilligt overfor lovforslaget.

Bag lovforslaget om tilskud til de offentlige veje ligger der en betænkning, og lovforslaget hviler i det væsentlige på denne, selvom der i kommunerne har været delte meninger om de mange problemer, der har været behandlet, og vel ikke mindst om fordelingen af selve midlerne. Om så den fordeling, som den højtærede minister er nået frem til i det foreliggende lovforslag, i alle måder vil være den helt retfærdige og helt rigtige, og om de interesserede parter vil føle sig tilfredsstillet derved, er nok noget tvivlsomt. Vi har allerede fra ordførere her hørt, at det er et spørgsmål, om København kan føle sig tilfredsstillet, men der er også efter forslaget den mulighed, at der kan forhandles videre om en helt speciel ordning for København, og ministeren har ikke afvist denne tanke.

Det forekommer mig og mit parti, at ved en lovgivning som denne må der tages hensyn til hele vort lands vejnet. Her må man tænke lige så vel på det mindste og tyndest